

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P. s. r. o., so sídlom A.**, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou V., s. r. o., so sídlom K., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. J. N., proti povinnej: **S. H., nar. X., bytom: B., o vymoženie 740,96 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 9Er/1517/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 15CoE/144/2012-31 zo dňa 15. augusta 2012, právoplatné dňa 5. marca 2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Povinnnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. M. Š., so sídlom Exekútorského úradu N., žiadosťou zo dňa 11. 11. 2011, Okresnému súdu Komárno ako súdu prvého stupňa (*d'alej tiež ako „exekučný súd“*) doručenu dňa 16. 11. 2011 (*č. l. 1*), na základe návrhu oprávneného (*č. l. 2 - 3*) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného v zmysle zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (*d'alej len „EP“*). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri R., a. s., so sídlom: S., IČO: X. (*d'alej len „rozhodcovský súd“*), sp. zn. IIB0410214 zo dňa 17. 05. 2011, právoplatný dňa 13. 06. 2011 a vykonateľný dňa 17. 06. 2011 (*d'alej len „rozhodcovský rozsudok“*).

Okresný súd uznesením č. k. 9Er/1517/2011-20 zo dňa 23. 01. 2012, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zamietol.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 EP, § 40 ods. 1, § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (*d'alej len „ZoRK“*), § 39, § 52, § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (*d'alej len „OZ“*), § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a Smernicou Rady Európskej únie č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, konkrétne článkom 3 ods. 1, ods. 2, bod 1 písm. e/, q/ prílohy Smernice.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že v zmluvných dojednaniach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, je obsiahnutá neprijateľná podmienka, a to rozhodcovská doložka v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Táto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Mal za preukázané, že rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami, preto mohol zmluvu ako celok odmietnuť, alebo sa podrobiť všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Konštatoval, že táto doložka, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, je v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka neplatná. Exekučný titul vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky je preto materiálne nevykonateľný, ktorá skutočnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku brániacu vykonaniu exekúcie.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (*č. l. 30*), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (*d'alej len „O. s. p.“*) predložené Krajskému súdu v Nitre ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 15CoE/144/2012-31 zo dňa 15. 08. 2012, odvolaním

napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého uznesenia stotožnil v celom rozsahu, keď uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil.

Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa správne posúdil predmetný vzťah ako spotrebiteľský, a preto správne postupoval, keď rozhodcovskú doložku preskúmal v zmysle Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pretože práve táto smernica si stanovila za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

Poukázaním na § 45 ZoRK uviedol, že exekučný súd je oprávnený a zároveň aj povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Preto, ak súd prvého stupňa posudzuje rozhodcovský rozsudok v tomto zmysle už pri vydaní poverenia, nekoná nad rozsah zákona.

Odvolací súd poukázaním na bod q/ prílohy Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 zároveň zdôraznil, že nekalou podmienkou je aj požiadavka neposkytnúť spotrebiteľovi právo, alebo mu brániť v uplatňovaní práva podniknúť právnu akciu, alebo realizovať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dokazovania podľa aplikovaného práva, hoci táto povinnosť prislúcha inej strane kontraktu.

Odvolací súd tiež dodal, že bez ohľadu na formu, ako aj znenie rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom, je potrebné považovať rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa, a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná, čo platí aj

pre daný prípad. Uviedol, že týmto postupom bolo spotrebiteľovi odňaté právo zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rozhodcovská doložka mu bránila uplatniť a domáhať sa svojho práva na všeobecnom súde a nútila ho podrobiť sa rozhodnutiu, ktorým došlo k zneužitiu práv dodávateľom.

Vzhľadom k tomu, že rozhodcovská doložka je neprijateľná podmienka, bolo potrebné na ňu aplikovať § 53 ods. 5 OZ, z ktorého vyplýva, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná podmienka je neplatná. Na základe takejto rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania a vydať predmetný exekučný titul, t. j. rozhodcovský rozsudok. Uvedený rozsudok nemôže byť podkladom pre vykonanie exekúcie, na základe čoho bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1, 2 ZoRK už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrh na vykonanie exekúcie v celosti zamietnuť.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 03. 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (*d'alej tiež ako „dovolateľ“*). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. a/ O. s. p., teda že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, písm. d/ (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie), písm. e/ (nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný) a písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), súčasne ustanovením § 238 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého dovolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 (písm. a/), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. b/) a rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (písm. c/).

Dovolateľ zastal názor, že rozhodcovským súdom bolo rozhodnuté v súlade so zákonom. Argumentoval tým, že zmluva o úvere v predmetnej veci bola uzatvorená pred 01. 01. 2008, a teda pred novelizáciou Občianskeho zákonníka, týkajúcou sa spotrebiteľských vzťahov. Vzhľadom na uvedené sa úprava Občianskeho zákonníka na predmetnú zmluvu o úvere nevzťahuje, keďže Občiansky zákonník taxatívne vymedzoval, ktoré zmluvy možno považovať za spotrebiteľské. Dovolateľ považuje za neprijateľné, aby exekučný súd poprel právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nakoľko sa nepodal návrh na začatie konania o jeho zrušení, hoci podľa zákona bol potrebný. Namietol, že rozhodcovským rozsudkom je vo veci daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) a tým, že sa vo veci konalo, došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Z. z. Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej uviedol, že ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať, či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo ako súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako tzv. exekučný súd. Poukázal na to, že exekučný súd nie je súdom, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch voči exekučnému titulu a že v exekučnom konaní nepreskúmava vecnú správnosť rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Podľa názoru oprávneného, konaním súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu mu bolo odňaté právo domáhať sa svojho práva na uspokojenie svojej pohľadávky v exekučnom konaní, nakoľko súd bez zákonného dôvodu vyslovil právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, vydané v súlade so zákonom, za nevykonateľné, čím oprávnenému spôsobil ujmu. Za významnú považoval aj okolnosť, že Súdny dvor EÚ v žiadnom zo svojich rozhodnutí, týkajúcich sa výkladu Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, vo vzťahu k rozhodcovským doložkám v spotrebiteľskej zmluve, nevyslovil nekalosť takého dojednania. Ďalej namietol, že zákonodarca mal úmysel dať spotrebiteľom právo rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva, a preto nie je namieste, aby súd nahrádzal vôľu spotrebiteľa, a to nezákonným zásahom do práv oprávneného. Má za absurdné, že ak povinná nemá záujem na uplatňovaní si svojich práv, súčasne ak žiadnym spôsobom neprejavila vôľu napadnúť rozhodcovský rozsudok, aby túto vôľu nahrádzal súd. Je toho názoru, že ak povinná svoju vôľu prejavila podpisom zmluvy, ktorá doložku obsahovala, súd svojím konaním zasahuje do práv oprávneného, ako aj povinnej svoju vôľu slobodne prejavíť. Vyslovil tiež názor, že rozhodcovská doložka, ktorou sa všetky spory v súvislosti so zmluvou podriaďujú rozhodcovskému konaniu podľa zákona o rozhodcovskom konaní, nie je v zmysle Smernice 93/13/EHS nekalou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Odňatie práva oprávneného konať

pred súdom sa odrazilo v tom, že uznesenia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, neboli dostatočne odôvodnené. Namietol, že vo vzťahu k jeho námietkam v odvolaní sa odvolací súd obmedzil len na ich citáciu, nepotvrdil a ani nepoprel opodstatnenosť jeho tvrdení v odvolaní, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Ďalej poukázal na dôvodovú správu k § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, podľa ktorej je rozhodcovská doložka v súlade so zákonom, keďže dlžníkovi nebráni, aby si svoje práva voči veriteľovi uplatnil na príslušnom všeobecnom súde a zároveň umožňuje veriteľovi, aby si uplatnil svoje práva voči dlžníkovi na príslušnom rozhodcovskom súde v zmysle rozhodcovskej doložky. Dovolateľ podotkol, že exekučný súd je povinný skúmať ex offio iba súlad exekučného titulu so zákonom, tzn. formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosti tohto titulu, nie vecnú správnosť (skutkové a právne závery) exekučného titulu. Zároveň uviedol, že zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje povinnej podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku žalobu na jeho zrušenie. Povinná však v rozhodcovskom konaní nevyvinula žiadnu aktivitu za účelom ochrany svojich práv, a to ani v čase po vydaní rozsudku. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-40/08 z 29. 01. 2008 Asturcom Telecommunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, bod 47.

Vo vzťahu k zákonu č. 483/2001 Z. z. o bankách oprávnený poukázal na ust. § 93b ods. 1 a uviedol, že z dôvodu, že pôvodným veriteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy bola Poštová banka, a. s., táto ako banka bola povinná v zmysle citovaného ustanovenia ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy podľa § 4 ods. 1 a 2 ZoRK s tým, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodované v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Poukázal tiež na § 3 ods. 2 ZoRK, v zmysle ktorého rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, pokiaľ to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčia. Vzhľadom na to, že uvedené vylúčené nebolo, oprávnený nemal inú možnosť, ako podať žalobu na rozhodcovskom súde v zmysle dohodnutej rozhodcovskej doložky.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, resp. aby uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 3 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo

o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci Krajský súd v Nitre ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Komárno ako súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolateľ zastáva tiež nesprávny názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Oprávnený prehlada, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, ak dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z ust. § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., na ktorú skutočnosť je dovolací súd povinný vždy prihliadnuť. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených vád možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani

subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia tunajšieho kolégia sp. zn. 4 Oboer 19/2013 zo dňa 26. 03. 2013, 4 Oboer 76/2013 zo dňa 31. 05. 2013, 4 Oboer 50/2013 a 4 Oboer 110/2013 zo dňa 24. 06. 2013, 4 Oboer 44/2013 a 4 Oboer 187/2013 zo dňa 31. 07. 2013, 5 Oboer 19/2013 zo dňa 19. 09. 2013, ale aj občianskoprávneho kolégia napr. 3 Cdo 62/2013 zo dňa 06. 08. 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba vtedy, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (napr. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. prekážku rozsúdanej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ust. § 237 písm. e/ O. s. p. má dopad len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnený však návrh na vykonanie exekúcie podal),

4. pri postupe podľa § 44 ods. 2 EP sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie s obsahom listín zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania sa nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného,
5. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému právo na výkon rozhodnutia neodopiera,
6. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
7. postup banky v danom prípade nezodpovedal ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (§ 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov),
8. nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K záverom uvedeným vo vyššie označených bodoch 1. až 8. dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), ktorá skutočnosť zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na uvedené nie je vykonateľný exekučný titul.

Vo vzťahu k námietke dovolateľa spočívajúcej v tvrdení, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p), dovolací súd uvádza, že iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy,

keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., v dovolacom konaní sa existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom nepotvrdila a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bola povinná, preto by mala právo na náhradu trov konania. Keďže jej však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2014

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová